

Tværtimod ser jeg det som noget meget positivt, at vi engagerer virksomhederne. Og med virksomhederne mener jeg ikke kun traditionelle produktionsvirksomheder. Jeg mener faktisk hele den viden og teknologi, der er opsamlet i enheder uden for det offentlige. Det siger sig selv, at det offentlige vil bidrage alt det, vi kan. Det siger sig selv, at forskningsinstitutioner osv. skal være aktive. Men det er meget vigtigt for os, at NGO'ere, at større og mindre foretagender og at rådgivende firmaer er med i denne indsats.

Det afgørende er, at det her sker af hensyn til miljøet, af hensyn til forpligtelserne i Rio, af hensyn til samarbejdet og ikke af hensyn til virksomhederne. Men at virksomhederne er med og gør sig gældende, synes jeg kun er positivt.

Det sidste, jeg skal sige et par ord om, er det, hr. Gade og andre ordførere var inde på, nemlig spørgsmålet om vedvarende energi. Jeg mener, det er en forbedring af strategien, at vi nu har placeret den vedvarende energi stærkere, men det er ikke mit indtryk, at det er helt rigtigt at sige, at Danmark hidtil ikke har gjort noget, når det drejer sig om vedvarende energi.

Når eksempelvis et land som Indien satser på vedvarende energi i øjeblikket, som de gør, så er det ikke mindst som følge af det samarbejde, vi har haft omkring energipolitikken, og som Udenrigsministeriet har haft ansvaret for, som gør, at f.eks. vindenergien spiller en stadig større rolle i energiforsyningen i Indien, og jeg tror, at vi i mange andre lande kan gøre kolossalt meget.

Jeg synes, hr. Gades påpegning af det interessante med, at det, vi står over for som den næste udfordring i vores energiforsyning i den rige, industrialiserede verden, svarer nøjagtig til det, som man bør gøre mange steder i den tredje verden.

Der er dog én ting, som jeg vil advare imod at tro, og det er, at vi kan løse alle problemerne ved vedvarende energi på kort sigt. Der er brug for også en indsats med hensyn til energiforsyning.

To milliarder mennesker i verden har ikke adgang til elektricitet, og der er vi altså nødt til i en række situationer også at bruge generatorer osv. lokalt for at sikre, at de får adgang til elektricitet.

Men vi skal gøre, hvad vi kan, for at vedvarende energi bliver så centralt placeret som muligt, og jeg kan i hvert fald fra Miljø- og

Energiministeriets side sige, at det er en opgave, vi meget gerne vil tage på os.

Ministeren for udviklingsbistand (Poul Nielson):

Først en bemærkning af mere almen karakter om debatten, der har været her. Jeg synes, man kan sige, at den i høj grad har været selvkompenserende undervejs, i hvert fald som jeg har siddet og lyttet til den, og derfor er der egentlig kun få bemærkninger, jeg synes er påkrævet her som kommentarer.

Jeg synes i øvrigt også som miljø- og energiministeren, at det har været en debat, som har haft den kvalitet, at man ikke bare har gidet lytte til hinanden, men også har brugt de synspunkter, andre har fremsat, på en måde, som har været ikke bare venligt ment, men også konstruktiv, og det synes jeg er en fortræffelig måde at debattere på og også en måde, jeg synes hænger godt sammen med, at der er tilslutning til den dagsorden, som ligger.

Til fru Hanne Severinsen vil jeg sige, at der jo ikke er nogen som helst modstrid mellem det, at Danmark er i stand til at øge sit bidrag til multilaterale organisationer i de kommende år, og så det, at vi stiller skærpede krav til effektiviteten i disse organisationer. Det synes jeg tværtimod hænger aldeles godt sammen. Forestillingen om, at f.eks. FN-organisationerne ikke rigtig fortsat har brug for lige så meget, som de hidtil har fået, eller som de får, er efter min mening direkte forkert.

Billedet er jo, at den samlede overførsel af ressourcer fra de rige til de fattige lande i denne verden er for nedadgående. Den samlede overførsel er nu på det laveste niveau inden for de sidste 20 år. Og så synes jeg også, når man ser på, hvad skal man sige, absorptionskapaciteten i FN-systemet, at man skal huske på, at de samlede årlige udgifter til FN, både til fredsbevarende styrker, udviklingsbistand og alle de dyre diplomater, vi også har hørt omtalt i dag, koster pr. år det samme som driften af New York City's brandvæsen.

Det er proportionerne i en verden, hvor vi taler om at bygge et verdenssamfund op med en eller anden struktur, så så længe vi kombinerer villighed til at yde med kvalitetskrav og en konstruktiv måde at stille os an på over for organisationerne, ser jeg ikke det problem, fru Hanne Severinsen antydede.

Til fru Agnete Laustsen, som gerne hørte bekræftet fra mig, at de 400 mio. kr., som ikke